

Cleopatra en Frankenstein

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Coco Mellors

Cleopatra en Frankenstein

Vertaald door Gerda Baardman en Jan de Nijs

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6097 8

© 2022 Coco Mellors

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Gerda Baardman en Jan de Nijs

Oorspronkelijke titel *Cleopatra and Frankenstein*

Oorspronkelijke uitgever 4th Estate

Omslagontwerp Margo Togni, op basis

van een ontwerp van Jo Thomson

Omslagillustratie Gill Button, 'Haze'

Foto auteur Ryan Pfluger

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn moeder, die geloofde

*Halve me like a walnut
Pry the part of me that is hollow
From the part that yields fruit.*

– Omotara James

*Let's be hungry a little while longer.
Let's not hurt each other if we can.*

– Maya C. Popa

December

Ze stond al in de lift toen hij binnenkwam. Hij knikte naar haar en draaide zich naar het ijzeren hek om het kletterend dicht te slaan. Ze waren in een gerenoveerd fabrieksgebouw in Tribeca, waar merkwaardig genoeg de goederenliften nog in gebruik waren. Er was verder niemand, ze stonden naast elkaar voor zich uit te kijken terwijl het mechanisme kreunend in beweging kwam. Achter het metalen hekwerk zagen ze de betonnen muren voorbijgliden.

‘Wat moet jij halen?’ vroeg hij aan de lucht voor hem zonder opzij te kijken.

‘Sorry?’

‘Ik ben erop uitgestuurd voor ijs,’ zei hij. ‘En jij?’

‘O, niets. Ik ga naar huis.’

‘Om halfelf op oudejaarsavond? Dat is óf het treurigste, óf het verstandigste wat ik ooit heb gehoord.’

‘Laten we het maar op verstandig houden,’ zei ze.

Hij lachte gul, al vond ze haar opmerking niet bijzonder geestig. ‘Engelse?’ vroeg hij.

‘Londen.’

‘Je stem klinkt zoals het voelt als je in een granny smith bijt.’

Nu lachte zij, hoewel minder uitbundig. ‘Hoe voelt dat?’

‘In één woord? Verfrissend.’

‘Anders dan een hap uit een pink lady of een golden delicious?’

‘Je hebt verstand van appels.’ Een respectvol knikje. ‘Maar het zou waanzin zijn om te beweren dat je ook maar in de verste verte als een golden delicious klinkt. Dat is de tongval van de Midwest.’

Met een zachte dreun bereikten ze de begane grond. Hij trok de deur voor haar open.

‘Je bent een rare,’ zei ze over haar schouder.

‘Ja, nou en of.’ Hij rende voor haar uit om de buitendeur voor haar open te houden. ‘Loop je met deze rare kwibus mee naar de traiteur? Ik moet nog een paar woorden van je horen.’

‘Zoals?’

‘Aluminum.’

‘Bedoel je aluminium?’

‘Ja, precies!’ Hij hield verrukt zijn handen om zijn oren. ‘Die extra lettergreep. A-lu-mi-ni-um. Veeg mij maar op.’

Ze probeerde een sceptisch gezicht te trekken, maar hij zag dat ze het grappig vond.

‘Jij bent ook snel geïmponeerd,’ zei ze.

Hij verraste haar door te blijven staan om daar serieus over na te denken.

‘Normaal gesproken niet,’ zei hij uiteindelijk.

Ze waren buiten. Aan de overkant van de straat bescheen een winkel waar neonverlichting werd verkocht de stoep met plassen geel, roze en blauw licht. MILLER LITE. WIJ VERLICHTEN.

‘Waar is die winkel?’ vroeg ze. ‘Ik heb sigaretten nodig.’

‘Derde zijstraat die kant op.’ Hij wees in oostelijke richting. ‘Hoe oud ben je?’

‘Vierentwintig. Oud genoeg om te roken, mocht je van plan zijn het af te raden.’

‘De ideale leeftijd om te roken,’ zei hij. ‘De zekerheid dat er nog vele jaren kwamen, die veel beloofden: orde, voldoening... Zo ging dat gedicht van Larkin toch?’

‘Geen poëzie citeren. Dan kun je mij straks ook nog opvegen.’

“‘*I sing the body electric*’!” riep hij. “‘*The armies of those I love engirth me and I engirth them*’!”

‘La-la-la! Ik luister niet!’

Ze drukte haar handen tegen haar oren en rende voor hem uit de straat in. Er schoot een auto voorbij waar uitbundige muziek uit schalde. Bij het verkeerslicht haalde hij haar in en ze haalde aarzelend haar handen van haar oren. Ze had roze geitenleren handschoenen aan. Haar wangen waren ook roze.

‘Rustig maar, de rest van de tekst ben ik vergeten,’ zei hij. ‘Je bent veilig.’

‘Knap dat je er überhaupt iets van hebt onthouden.’

‘Ik ben ouder dan jij. Wij moesten die dingen op school nog uit ons hoofd leren.’

‘Hoe oud?’

‘Ouder dan jij. Hoe heet je?’

‘Cleo,’ zei Cleo.

Hij knikte.

‘Toepasselijk.’

‘Hoezo?’

‘Cleopatra, de grote verleidster die alle mannen opveegde.’

‘Maar ik heet alleen maar Cleo. En jij?’

‘Frank,’ zei Frank.

‘Kort voor?’

‘Voor niets. Waar zou Frank een afkorting van moeten zijn?’

‘Ik weet niet.’ Cleo glimlachte. ‘Frankfurter, Frankenthaler, Frankenstein...’

‘Frankenstein klinkt wel goed. Maker van monsters.’

‘Maak jij dan monsters?’

‘Daar komt het wel op neer,’ zei Frank. ‘Ik maak reclame.’

‘Ik zou hebben gezworen dat je schrijver was,’ zei ze.

‘Hoezo?’

‘“Verfrissend”,’ zei Cleo en ze trok een wenkbrauw op.

‘Ik heb een bureau opgericht,’ zei Frank, ‘voor mensen die het als schrijver niet hebben gered.’

Ze liepen naar de verlichte 24 uurswinkel op de hoek, die geflan-

keerd werd door emmers rozen met zware kopjes en schuimige anders. Frank hield de deur voor haar open en er klonk een melodietje. In het felverlichte interieur keken ze voor het eerst openlijk naar elkaar.

Frank leek eind dertig, begin veertig. Vriendelijke ogen, was haar eerste gedachte. Er verschenen automatisch rimpeltjes omheen toen hun blikken elkaar kruisten. Lange wimpers als veertjes raakten zijn brillenglazen en gaven zijn hoekige gezicht iets verrassend zachts. Donker krullend haar, springerig als lamswol, bovenop iets dunner. Nu hij haar blik op zich gericht wist, streek hij er verlegen met zijn hand doorheen. De huid van zijn hand en zijn gezicht was sproetig en nog bruin, ondanks de winter. De beige kasjmier sjaal boven zijn goed gesneden jas kleurde er goed bij. Hij had de tengere, energieke bouw van een danser in ruste, een lichaam dat efficiëntie en intelligentie uitstraalde. Cleo glimlachte goedkeurend.

Hij glimlachte terug. Net als de meeste andere mensen zag hij eerst haar haar. Dat hing over haar schouders als twee gouden gordijnen die openzwaaiden voor de langverwachte eerste akte: haar gezicht. En dat was een openbaring. Hij voelde instinctief dat hij er uren naar zou kunnen kijken. Ze had dikke zwarte opwaartse jarenestiglijntjes over haar oogleden getrokken, met een minuscuul gouden sterretje bij de punt. Haar wangen waren ook met iets goudglitterends bestoven; het tintelde als champagne in het licht. Ze werd omvat door een zware jas van schapenvacht, die handschoenen en een baret. Ze had roomkleurige geborduurde cowboylaarzen aan. Over alles aan haar was nagedacht. Frank, die toch een groot deel van zijn leven omringd was geweest door mooie mensen, had nog nooit iemand ontmoet die er zo uitzag.

Ongemakkelijk onder zijn onverholen blik veinsde Cleo belangstelling voor een schap dat helaas met kattenvoer gevuld bleek. Ze vreesde dat ze te veel make-up op had en er in het schelle licht uitzag als een clown.

‘Broeder,’ zei Frank tegen de man achter de toonbank. ‘Gelukkig nieuwjaar.’

De man keek op uit zijn krant, waarin hij las dat er in zijn land vaker met instemming van de overheid werd gemarteld. Hij vroeg zich af hoe die witte man op het idee kwam dat zij broeders waren en glimlachte.

‘Insgelijks,’ zei hij.

‘Waar staat het ijs?’

‘Geen ijs,’ zei hij schouderophalend.

‘Welke nachtwinkel heeft er nou geen ijs?’

‘Deze,’ zei de man.

Frank hief machteloos zijn handen.

‘Oké, geen ijs.’ Hij keerde zich naar Cleo. ‘Wil je nog sigaretten?’

Cleo had de prijzen van de pakjes sigaretten in het schap bekeken. Ze haalde haar portemonnee tevoorschijn, die, zag Frank, geen echte portemonnee was, maar een fluwelen zakje met bonnetjes en papiertjes. Haar lange vingers tastten aarzelend binnenin rond.

‘Weet je wat?’ zei ze. ‘Ik heb nog vloeitjes. Ik koop gewoon een pakje shag. Een kleintje. Wat kost dat?’

Frank zag dat de man helemaal naar voren zakte toen ze hem aansprak. Hij zag eruit als het eind van een gletsjer die in zee oplost; hij smolt.

‘Mooi meisje,’ murmelde hij. ‘Hoeveel wil je betalen?’

Er kroop een rode blos van haar hals naar haar kin.

‘Laat mij maar even,’ zei Frank, en hij legde met een klap zijn creditcard op de toonbank. ‘En...’ Hij pakte een reep melkchocola. ‘En dit. Voor als je trek krijgt.’

Cleo keek hem dankbaar aan, maar aarzelde niet.

‘En een pakje Capri graag,’ zei ze. ‘Rood.’

Buiten keek Cleo de straat in.

‘Er is nu geen taxi te krijgen,’ zei Frank. ‘Waar woon je?’

‘In de East Village,’ zei ze. ‘Bij Tompkins Square Park. Ik ga wel lopen, het is niet ver.’

‘Ik loop wel mee,’ zei hij.

‘Nee, dat hoeft niet,’ protesteerde ze. ‘Veel te ver.’

‘Je zei net dat het niet ver was.’

‘Maar dan mis je het aftellen.’

‘Dat aftellen kan me gestolen worden,’ zei Frank.

‘En het ijs dan?’

‘Je hebt gelijk. Dat ijs is belangrijk.’

Cleo’s gezicht betrok. Frank lachte. Hij zette in stevig tempo koers naar de East Village, dus moest ze hem wel volgen. Toen hij opzij keek, zag hij dat ze met trippelpasjes naast hem voortdraafde en hij ging langzamer lopen.

‘Heb je het wel warm genoeg?’

‘Ja hoor,’ zei ze. ‘En jij? Wil je mijn chapeau?’

‘Je wát?’

‘Mijn pet. Het is een baret, dus meestal spreek ik er Frans tegen.’

‘Spreek jij dan Frans?’

‘Een klein beetje. Dingen als *Chocolat chaud avec chantilly* en *C’est cool mais c’est fou*.’

‘Wat betekent dat?’

“‘Warme chocola met slagroom” en “cool maar krankzinnig”. Niet te geloven hoe die zinnetjes van pas kunnen komen. Maar wil je hem?’

‘Ik geloof niet dat ik gemaakt ben voor een baret.’

‘Onzin,’ zei Cleo. ‘De hele wereld is jouw chapeau.’

‘Weet je wat?’ Frank plukte de pet van Cleo’s hoofd en zette hem zwierig op het zijne. ‘Je hebt gelijk.’

‘*Magnifique*,’ zei ze. ‘*Allez!*’

Ze liepen in de richting van Chinatown. Er wankelde een groepje vrouwen langs met zilverkleurige hoge hoeden en zonnebrillen in de vorm van het getal 2007, met de nullen als glazen. Een van de vrouwen blies vlak bij Franks gezicht op een feesttoeter, tot luidruchtige verrukking van de rest. Hij zette de baret af.

‘Is het erg onfeestelijk als ik zeg dat ik de pest heb aan oudejaarsavond?’ vroeg hij.

Cleo haalde haar schouders op. ‘Ik vier alleen Aziatisch nieuwjaar.’

Frank wachtte, maar ze ging er niet verder op in.

‘En, wat was het beste wat jou het afgelopen jaar is overkomen?’ vroeg hij.

‘Eén ding?’

‘Maakt niet uit wat.’

‘Even denken, hoor. Eh... ik ben overgestapt op een nieuw antidepressivum en nu kan ik weer orgasmes krijgen. Dat vind ik wel winst.’

‘Wauw. Oké. Die zag ik niet aankomen. Maar dat is geweldig.’

‘Clitoraal én vaginaal.’ Cleo stak twee duimen op. ‘En jij? Wat was jouw hoogtepunt in het afgelopen jaar?’

‘God, dat is niets vergeleken met dat van jou.’

‘Zo persoonlijk hoeft niet! Sorry, dat van mij was raar. Ik schaam me dood.’

‘Nee, geweldig juist! Dat zijn belangrijke dingen. Ik pak mijn ellende op de oude manier aan, met hoge doses alcohol en verdringing.’

‘En werkt dat?’

Frank imiteerde haar twee duimen en liep door.

‘Maar echt, ik vind het ontzettend knap dat je goed voor jezelf zorgt,’ zei hij.

Er drong weer een groepje feestgangers tussen hen door, zodat zijn laatste opmerking werd overstemd. Hij baande zich een weg om hen heen, ging weer naast haar lopen en herhaalde wat hij had gezegd.

‘Lief dat je dat zegt. Ik heb gewoon nogal veel’ – ze gebaarde vaag naar een hoop vuilnis op de stoep vlakbij – ‘gedoe in de familie. Ik moet mezelf een beetje ontzien.’ Ze schraapte haar keel. ‘Maar goed. Vertel over jouw jaar.’

‘Het hoogtepunt van het afgelopen jaar? Gewoon dingen van mijn werk waarschijnlijk. Ik heb een award gewonnen voor een

commercial die ik had geregisseerd. Dat was wel erg lekker.’

‘Wat goed! Wat voor award?’

‘Een Gouden Leeuw in Cannes. In onze tak van sport is dat heel wat. Onzin, eigenlijk.’

‘Helemaal niet. Ik zou best een award willen winnen.’

‘Dat komt nog wel,’ zei hij stellig.

Ze passeerden twee mannen die elkaar zo te zien niet kenden en ontspannen zwijgend naast elkaar tegen een muur stonden te pissen. Frank bood Cleo een hand en ze sprong over de identieke straaltjes pis. Ze schudde haar hoofd.

‘Mannen!’

Haar hand bleef even in de zijne liggen, tot ze hem terugtrok om in haar tas te rommelen.

‘En,’ zei hij, ‘is er een bepaald iemand met wie je, eh... die orgasmes krijgt?’

Frank deed zijn best om te klinken als een ‘belangstellende vriend’, maar vreesde dat hij eerder overkwam als een ‘betrokken seksuoloog’.

‘Clitoraal én vaginaal?’ vroeg Cleo plagerig.

Frank schraapte zijn keel.

‘Die, ja.’

Cleo keek hem schuins aan.

‘Alleen mezelf momenteel.’

Zijn gezicht opende zich onwillekeurig in een grijns. Ze lachte.

‘O, dat vind je wel leuk? En jij? Horen mensen van jouw leeftijd niet getrouwd te zijn?’

‘Nee, die wet is veranderd. Tegenwoordig is het facultatief,’ zei Frank.

‘Goddank,’ zei Cleo en ze stak een sigaret op.

Ze wandelden naar Broome Street, langs etalages met planten, reclame voor seances, kroonluchters en enorme professionele keukenmachines. Ze hadden het over goede voornemens, wat de ingrediënten voor een old fashioned zijn en wie ze op het feest kenden

(Cleo: één iemand, Frank: iedereen). Ze hadden het over de gastheer, een beroemde Peruviaanse chef-kok, Santiago, die Frank al twintig jaar kende. Cleo's huisgenote was gastvrouw in Santiago's restaurant, daarom was ze uitgenodigd, al was de huisgenote er kort na haar binnenkomst met een IJslandse performancekunstenaar van door gegaan. Ze hadden het over Pina Bausch, Kara Walker, Paul Arden, Stevie Nicks en James Baldwin.

'Ken je die geweldige bundel essays van Hans Ulrich Obrist, die kunsthistoricus?' vroeg Cleo. 'Hij heet *Sharp Tongues, Loose Lips, Open Eyes...* De rest ben ik vergeten.'

'Een man van weinig woorden.'

'Heb je hem gelezen?'

'Nee, maar die titel... Nou ja, laat maar. Ik neem me al heel lang voor om meer te lezen,' gaf hij toe.

Cleo haalde haar schouders op. 'Gewoon een boek kopen en erin beginnen.'

'Goed idee. Daar was ik nooit op gekomen.'

'Maar goed, in een van die essays schrijft hij dat hij kan voorstellen hoe genereus iemand in bed is aan de hand van de nieuwsgierigheid die hij of zij aan den dag legt. Je moet voor jezelf tellen hoeveel vragen iemand je in de eerste minuut stelt. Als dat er vier of meer zijn, is het iemand die jou graag een plezier doet.'

'En als hij niets vraagt?'

'Dan kun je ervan uitgaan dat het iemand is die niet likt. Of zuigt, als je daarvan bent.'

'Likken,' zei Frank snel. 'Daar ben ik van.'

Ze schonk hem weer zo'n geamuseerde blik.

'Ik dacht al zoiets.'

'En jij?'

'Ik? Zuigen.' Ze lachte en hield haar hoofd schuin om hier even over na te denken. 'Misschien een bijgerechtje van likken, maar niet te veel. Het moet wel leuk blijven.'

Frank knikte. 'Een likkepotje.'

‘Precies. Anders dan een stevige pikpourri.’

‘Meer een amuse-flamouche.’

‘Geen tamppot.’

‘Of cock au vin.’

Cleo’s gezicht lichtte op van het lachen; toen verborg ze het achter haar handen, alsof ze een lucifer wilde uitblazen.

‘God, wat klinkt dat hongerig. Laten we het alsjeblieft over iets anders hebben.’

‘Goed...’ Frank haalde diep adem. ‘Wat doe je? Waar kom je vandaan? Sinds wanneer woon je in New York? Heb je broers en zussen? Wanneer ben je jarig? Wat is je sterrenbeeld? Je geboortesteen? Je schoenmaat?’

Cleo schaterde weer. Frank grijnsde.

‘Nou?’ zei hij. ‘Waar kom je vandaan?’

‘Wil je dat echt allemaal weten?’

‘Ik wil alles over jou weten,’ zei hij, en tot zijn eigen verbazing meende hij het.

Cleo vertelde dat ze als kind vaak was verhuisd, maar dat haar ouders zich uiteindelijk definitief in Zuid-Londen hadden gesetteld. Haar ouders waren gescheiden toen ze een puber was en haar vader, een vriendelijke maar afstandelijke ingenieur, was al snel hertrouwd en had de zoon van zijn nieuwe vrouw geadopteerd. Haar moeder was in Cleo’s laatste studiejaar overleden. Daar kon ze nog steeds niet over praten. In Engeland had ze verder geen familie, zodat ze zich een beetje losgeslagen voelde, maar wel volkomen vrij, voegde ze er haastig aan toe.

Omdat niets haar aan Londen bond en de kleine erfenis van haar moeder toereikend was voor een vlucht en twee jaar in een goedkoop huurhuis had ze een beurs aangevraagd voor een postacademische schilderopleiding in New York. Toen ze aankwam was ze eenentwintig. Voor haar betekende die beurs twee jaar een soepele gang van haar bed naar haar ezel naar de kroeg naar ander-mans bed en terug naar de ezel. Dat voorjaar was ze afgestudeerd en

sindsdien werkte ze als freelancetextielontwerpster voor een modemerker. Dat betaalde niet geweldig en er waren geen secundaire arbeidsvoorwaarden, maar ze had wel genoeg geld en vrije tijd om een flinke kamer in de East Village te huren en die ook als atelier te gebruiken. Haar grootste angst was momenteel dat haar studentenvisum aan het begin van de komende zomer afliep, terwijl ze geen plannen had voor daarna.

‘Schilder je elke dag?’ vroeg Frank.

‘Dat vraagt iedereen altijd. Ik probeer het wel. Maar het valt niet mee.’

‘Waarom niet?’

‘Soms gaat het zo... Weet je wel, als je een kast opruimt...’

‘Een inloopkast, bedoel je?’

‘Ja, ja, die hebben jullie hier allemaal, dat weet ik. Maar goed, eerst moet alles eruit, en dan komt er een moment dat je om je heen kijkt en is alles één grote puinzooi. Dan denk je: shit, waar ben ik aan begonnen? Het is nog erger dan eerst. En dan berg je alles stuk voor stuk weer op. Maar voordat je orde kunt scheppen, moet je eerst troep maken.’

‘Dat snap ik.’

‘Zo gaat schilderen bij mij ook. Er komt onvermijdelijk een moment dat ik alles uit de kast heb getrokken, en dan is het... dan is het een totale chaos op het doek. Waar ben ik aan begonnen, denk ik dan. Maar ik ga toch door, en vroeg of laat ontstaat er op de een of andere manier toch een soort orde. Ik weet dat het klaar is omdat ik dan... dan voel ik een klik, dan staat alles op zijn plaats. Alles is waar het hoort. Totale vrede.’

‘En hoelang houdt die vrede stand?’

‘Zevenenhalve seconde ongeveer. En dan begin ik over het volgende werk na te denken.’

‘Klinkt doodvermoeiend,’ zei Frank.

‘Maar die zevenenhalve seconde...’

Ze sloeg haar ogen dramatisch ten hemel. Frank wachtte.

‘Daarna kun je me opvegen, zoals jij zou zeggen.’

Ze kwamen langs een man in smoking met een groene veren boa om. Hij stond over een brandkraan heen te kotsen.

‘Ik vind dat veren boa’s een comeback verdienen,’ zei Cleo.

‘Ik vind jou een bijzonder mens,’ zei Frank.

‘Daar ken je me nog niet goed genoeg voor,’ zei Cleo duidelijk verrukt.

‘Ik heb kijk op die dingen.’

‘Dan moet ik het maar van je aannemen.’

Ze waren nu in Little Italy, waar het wemelde van de ogenschijnlijk identieke Italiaanse restaurants met roodgeblokte tafelkleedjes en plastic kommen pasta voor het raam. Boven hun hoofd wierpen snoeren rode, witte en groene lampjes wybertjes van licht op de stoep. In een appartement op de tweede verdieping hing een groepje mensen uit het raam te roken, hun lichamen afgetekend tegen het gele licht in de kamer achter hen. ‘Gelukkig nieuwjaar!’ riepen ze tegen niemand in het bijzonder. Cleo en Frank kwamen langs een lege pizzatent op de hoek, waar een man de plastic stoelen opstapelde voor sluitingstijd.

‘Heb je trek in een pizzapunt?’ vroeg Frank.

Cleo friemelde aan de franje aan haar tas. ‘Ik heb geen geld bij me.’

‘Ik betaal wel,’ zei hij.

‘Je bedoelt “ik koop je wel”, daar komt het toch op neer,’ zei ze luchtig.

‘Denk je dat ik je wil kopen?’

‘Willen uiteindelijk niet alle mannen vrouwen kopen?’

‘Geloof je dat echt?’

‘Ik geloof het ook niet níét.’

‘Dat slaat nergens op.’

‘Oké, leg dan maar uit waarom.’

Hij keek haar aan en ademde langzaam uit. Hij wilde echt alleen maar een pizzapunt.